

“HEB JIJ OOK WEL EENS ZO’N PIJN IN JE OREN, UIL?” vroeg de vleermuis op een nacht aan de uil.

Hij had sinds enkele dagen een zwaar en donker gevoel in zijn hoofd, vlakbij zijn rechteroor.

Uil keek de vleermuis niets vermoedend aan en vroeg: *“Wat hoor je dan?”*

Vleermuis beschreef de onverdraaglijke, beschuldigende en kritiekvolle gedachten, woorden en zinnen die van tijd tot tijd door zijn hoofd stormden. “Ze zitten me niet lekker” zei hij met een frons.

“Wanneer is het begonnen?” kraste Uil.

“Toen mijn denken begon, denk ik. Eerst vielen ze me nog niet zo op en waren het net wolkjes, die langsdroeven in de richting van een uithoek in mijn hoofd. Nu vind ik die delen van mijn oor soms weer terug, helemaal donker en zwaar en lijkt het net of ze gegroeid zijn. Snap jij dat nou?”

“Kun je een voorbeeld geven hoe ze klinken?” vroeg Uil na een tijdje.

“Zal ik mijn oren met je delen, Uil, zodat jij kan meeluisteren?” en hij draaide zijn oren eraf en gaf ze aan Uil.

Met de grootste inspanning luisterde Uil naar wat hij hoorde. Een zelfde soort frons kwam langzaam tussen zijn grote wenkbrauwen. Tussen al het geraas hoorde hij flarden van woorden die hij herkende als “jij doet het verkeerd” en “onzin”. Ook meende hij “ik heb gelijk”, “minder” of “jammer” te horen in de verte. Hij spitste zijn oren nog meer en ja, hoor, daar klonk toch echt een boze “fout” en “domoor”. De woorden buitelden over elkaar heen en uil voelde de zwaarte toenemen. “Oeoeoeoe” verzuchtte hij en bleef toen geruime tijd stil.

Vleermuis verzonk ook in zijn gedachten en dreef mee met alles wat hij in zijn hoofd waarnam.

Hij schrok op, toen Uil ineens in al zijn wijsheid vroeg: *“Zijn ze eigenlijk wel waar?”*

“Huh, wat bedoel je Uil?” vroeg vleermuis aarzelend. *“Geloof jij altijd dat wat je denkt waar is?”* vroeg Uil.

Vleermuis wilde gelijk JA zeggen, maar bedacht zich toen en verzonk opnieuw.

Hij herinnerde zich ineens een ruzie van twee weken terug met zwaluw over wie het snelste kon vliegen en langs scheren en waarbij ze allebei hun gelijk wilden hebben. Hij had toen hele kwetsende gedachten gehad, die plots uit zijn mond waren gevlogen richting zwaluw, die vervolgens geraakt werd en in elkaar dook van pijn.

“Was het echt waar dat zwaluw een *slechte* vlieger is? Nee, ik zie hem op de rand van de nacht buitelen en stunten in de lucht, dus eigenlijk klopt deze gedachte niet. Kan het zijn dat ik me vergist heb in mijn denken?”

Vleermuis voelt opluchting en geeft dan hardop toe op de vraag van Uil: “Nee, ik geloof niet altijd, dat wat ik denk waar is!”

“Wat zou je willen, vleermuis?” vroeg Uil met een hoopvolle en blijde gedachte in zijn hoofd.

“Ik zou wel een soort bewaker willen hebben bij delen van mijn oor en die me vragen influistert als *Hoor je wat je zegt? Of is het waar wat je zegt?* en meer van die wijze vragen.

“Dat kan, hoor”, zegt Uil. *“Eenmaal gehoord, raak je deze vragen niet meer kwijt. Knoop ze maar in je oren”.*

Uil geeft de oren van vleermuis terug, die ze weer opzet en hem uitgebreid bedankt voor de wijze raad.

